

25. Права громадян у сфері виконавчої влади: адміністративно-правове забезпечення реалізації та захисту: монограф. / за заг. ред. В. Б. Авер'янова. Д.: Ін-т держ. і права ім. В. М. Корецького НАН України, 2008. 588 с.
26. Кравченко Ю. Ф. Актуальні проблеми реформування ОВС України (організаційно-правові питання): автореф. дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.07. Х., 1998. 19 с.
27. Обущак О. О., Обущак С. А. Адміністративне регулювання у сфері охорони прав на об'єкти інтелектуальної власності. *Гуманітарний вісник Запорізької державної інженерної академії*: збірник наукових праць. Вип. 36. 2009. С.75–86.
28. Булатов К. Г. Административно-правовая защита физических и юридических лиц в Российской Федерации: автореф. дис. ... докт. юрид. наук: 12.00.02 / Российская академия государственной службы при Президенте РФ. М., 1998. 43 с.
29. Права громадян у сфері виконавчої влади: адміністративно-правове забезпечення реалізації та захисту: монограф. / за заг. ред. В. Б. Авер'янова. Д.: Ін-т держ. і права ім. В. М. Корецького НАН України, 2008. 588 с.
30. Кравченко Ю. Ф. Актуальні проблеми реформування ОВС України (організаційно-правові питання): автореф. дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.07. Х., 1998. 19 с.
31. Римарчук Г. С. Адміністративно-правове забезпечення права інтелектуальної власності в Україні: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Львів, 2013. 20 с.
32. Курінний Є. В. Предмет і об'єкт адміністративного права України: характеристика категорій в умовах системного реформування: дис. ... докт. юрид. наук: 12.00.07. К., 2004. 416 с.
33. Гринюк Р. Ф. Ідея правової держави: теоретико-правова модель і практична реалізація: монографія. К.: Видавничий Дім «Ін Юре», 2004. 388 с.

УДК 342.9

ФРАНТОВСЬКИЙ Є. М.

**ДО ПИТАННЯ ПРО ШЛЯХИ УДОСКОНАЛЕННЯ ЗАСОБІВ  
АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ  
ДЕРЖАВНОГО БЮРО РОЗСЛІДУВАНЬ В УКРАЇНІ**

В даній статті досліджується проблематика засобів адміністративно-правового забезпечення діяльності Державного бюро розслідувань, зокрема пріоритетні шляхи їх удосконалення. Автор, послуговуючись комплексним підходом, висвітлює базові терміни дослідження крізь призму доктринальних напрацювань, а також звертається до міжнародного практичного досвіду засобів адміністративно-правового забезпечення діяльності аналогічних правоохоронних інституцій, задля пошуку найбільш вдалих шляхів їх удосконалення в Україні.

**Ключові слова:** засіб адміністративно-правового забезпечення, Державне бюро розслідувань, нормативна база, громадський контроль, взаємодія правоохоронних органів, підвищення кваліфікації, імідж, правова ідеологія.

В данной статье исследуется проблематика средств административно-правового обеспечения деятельности Государственного бюро расследований, в том числе приоритетные пути их совершенствования. Автор, пользуясь комплексным подходом, освещает базовые категории исследования сквозь призму доктринальных

наработок, а также обращается к международному опыту средств административно-правового обеспечения деятельности аналогичных правоохранительных институтов, для поиска наиболее удачных путей их совершенствования в Украине.

**Ключевые слова:** *средство административно-правового обеспечения, Государственное бюро расследований, нормативная база, общественный контроль, взаимодействие правоохранительных органов, повышение квалификации, имидж, правовая идеология.*

This article examines the issues of means of administrative and legal support of the State Bureau of Investigation, in particular the priority ways to improve them. Using a comprehensive approach, the author highlights the basic terms of research through the prism of doctrinal developments, as well as refers to the international practical experience of administrative and legal support of similar law enforcement institutions to find the most successful ways to improve them in Ukraine.

**Key words:** *means of administrative and legal support, State Bureau of Investigation, regulatory framework, public control, interaction of law enforcement agencies, advanced training, image, legal ideology.*

**Постановка проблеми.** Функціонування Державного бюро розслідувань (далі – ДБР) у межах державницького апарату України продукує необхідність дослідження засобів адміністративно-правового забезпечення його діяльності. Разом із тим, наявність певної практичної площини реалізації даним суб'єктом своїх повноважень надає можливість розкрити питання щодо удосконалення відповідних засобів адміністративно-правового забезпечення діяльності ДБР, адже лише ефективність останніх буде сприяти реалізації дійсної мети створення даної інституції.

**Стан дослідження.** На сьогодні у межах правової доктрини відсутні комплексні напрацювання у даній площині, відтак, лише точкові аспекти відповідної проблематики розкриті у наукових працях таких вчених як: М. С. Моїсєєв, В. В. Гарбузов, О. В. Пономарьов, О. М. Резнік, А. В. Носач, А. Г. Нікуліна, М. А. Погорецький, Г. О. Усатий, В. І. Цимбалюк, та інші.

**Мета дослідження** опосередковується необхідністю здійснення комплексного дослідження пріоритетних шляхів удосконалення засобів адміністративно-правового забезпечення діяльності ДБР крізь призму аналізу вітчизняної та зарубіжної правової доктрини, а також відповідної зарубіжної практики.

**Виклад основного матеріалу.** Переходячи до розгляду обраної проблематики по суті, на наше переконання, доцільно для початку окреслити понятійний апарат даного дослідження. Наріжним у даному випадку, можна вважати категорію «правового засобу», як різновиду філософської категорії «засіб». У межах філософського вчення встановлюється положення про те, що засіб – це сукупність предметів, ідей, явищ та способів дій, які є неодмінною умовою реалізації цілі [1, с. 206]. Щодо правової доктрини, то звертаючи увагу на визначення надане корифеєм правової науки С. Алексєєвим можемо встановити, що під правовими засобами слід розуміти інституційні явища правової дійсності, що втілюють регулятивну силу права, його енергію, яким належить роль її активних центрів [2, с. 14]. Таким чином, аналіз базових категорій даного дослідження надає можливість встановити, що слід розуміти під «засобом адміністративно-правового забезпечення діяльності ДБР». На наше переконання, даний термін може бути розкритий як великий спектр адміністративно-правових інструментів, які кожний окремо та у своїй сукупності забезпечують реалізацію повноважень суб'єктами публічного адміністрування, у тому числі й ДБР у межах букви та духу закону. Відтак, враховуючи те, що засоби адміністративно-правового забезпечення діяльності ДБР являють собою доволі широку за своїм змістом правову категорію, а також аналізуючи практичний аспект діяльності ДБР, на наше переконання, доцільним видається навести чільні, шляхи удосконалення адміністративно-правового забезпечення діяльності вище зазначеного суб'єкта.

По-перше, удосконалення потребує нормативно-правовий пласт, що включає у себе сукупність правових актів, котрі регулюють діяльність ДБР. На сьогодні, враховуючи порівняно нетривалий часовий проміжок функціонування даного суб'єкта публічного адміністрування, та зміну його правового статусу, існує невелика кількість нормативно-правових актів, що забезпечують правовий базис реалізації даним суб'єктом своїх повноважень. Вважаємо, що даний стан речей потребує змін, адже наявність правових прогалин, тобто відсутності правової норми,

котра б регулювала ту чи іншу сферу взаємодії, негативно впливає на цілісне функціонування ДБР, а також на місце, котре даний суб'єкт займає у межах державницького апарату. У правовій доктрині, О.В. Петришин під правовим регулюванням розуміє процес дії за допомогою правових норм та інших юридичних засобів на поведінку людей з метою упорядкування, охорони та розвитку суспільних відносин [3, с. 404]. Таким чином, можемо констатувати, що правове регулювання ДБР, а відтак і відповідний нормативно-правовий пласт, обмежується Конституцією України, Законом України «Про Державне бюро розслідувань» та міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких була надана Верховною Радою України. Щодо підзаконного нормативно-правового регулювання ДБР, то відзначимо, що на сьогодні поодинокими видаються укази Президента, у даній площині. Таким чином, враховуючи відсутність повного правового регулювання всього спектру діяльності ДБР, можемо встановити, що велике коло питань залишається на розгляд так званої відомчої нормотворчості, що на наше переконання, не завжди може забезпечити урегулювання того чи іншого питання, із дотриманням критеріїв законності. Досліджуючи питання про нормативно-правове забезпечення функціонування ДБР, можемо встановити, що на окрему увагу заслуговує Стратегічна програма розвитку Бюро на 2017–2022 рр., у межах котрої передбачається положення, про те, що потребують розроблення та впровадження такі акти щодо співпраці з іншими державними органами та міжнародними організаціями, як: 1) «Порядок обміну інформацією між Державним бюро розслідувань та державними органами України»; 2) «Порядок обміну інформацією між Державним бюро розслідувань та міжнародними правовими та правоохоронними організаціями (за погодженням із Міністерством закордонних справ)»; 3) «Порядок укладання та затвердження меморандумів про співпрацю із правоохоронними органами іноземних держав». При цьому станом на 2020 рік жоден із вище наведених нормативно-правових актів так і не є прийнятим. Таким чином, можемо встановити, що нормативно-правовий пласт, як інструмент (засіб) адміністративно-правового забезпечення діяльності ДБР має бути розширений у найкоротший термін. При цьому у даному контексті, видається доцільним звернутися до міжнародного досвіду правового регулювання аналогічних державницьких інституцій, зокрема ФБР США, діяльність якого врегульована федеральним законом, та цілим комплексом нормативно-правових актів Президента США та Генерального прокурора. Отже, питання нормативно-правового забезпечення діяльності ДБР на сьогодні залишається відкритим, та потребує детального доктринального дослідження та відповідного законодавчого осучаснення.

По-друге, засоби адміністративно-правового забезпечення діяльності ДБР являють собою певний комплекс правових інструментів, серед яких на наше переконання, можна виокремити механізм підзвітності. Будь-який суб'єкт публічного адміністрування, виходячи із положень західноєвропейської правової доктрини, має бути таким, котрий функціонує для громадянського суспільства та конкретного громадянина, та в їх ім'я. При цьому запити суспільства мають бути належним чином реалізовані у межах діяльності окремих державницьких інституцій. Ефективну систему взаємодії можна, на наше переконання, забезпечити й шляхом реалізації процесу підзвітності. Профільне національне законодавство доволі обмежено, та у більшій своїй мірі широко підходить до питання підзвітності діяльності ДБР, громадськості, відтак, ч. 3 ст. 12 встановлюється положення про те, що Директор ДБР зобов'язаний не пізніше 30 днів з дня призначення його на посаду підготувати стратегічну програму на п'ятирічний термін діяльності ДБР. При цьому вважаємо, що дана стратегічна програма може лише із певною долею умовності вважатися підзвітністю перед суспільством, та не забезпечує реалізацію громадського контролю за діяльністю ДБР. Вважаємо, що підзвітність ДБР громадськості може бути забезпечена лише шляхом передбачення відповідних процедур у межах національного законодавства, та у разі встановлення конструктивного діалогу між відповідними суб'єктами.

Окрім необхідності розроблення та впровадження у національну правову систему процедури підзвітності діяльності правоохоронних органів, до числа котрих відноситься й ДБР громадськості, доцільно встановити, що функціонування останніх має бути ефективним. У межах правової доктрини ефективність встановлюється, як характеристика якого-небудь об'єкта (пристрою, процесу, заходу, виду діяльності), що відображає його суспільну користь, продуктивність та інші позитивні якості [5, с. 35]. Міжнародний досвід свідчить про те, що показники ефективності діяльності суб'єктів публічного адміністрування доцільно оцінювати на основі розроблених систем, зокрема Compstat та PEEL. Дані системи засновані на основі індикативних показників, серед котрих можна виокремити ефективність, доцільність, легітимність, тощо, котрі дозволяють комплексно підійти до відповідної оцінки ефективності діяльності правоохоронних інституцій. Як вказував один із ініціаторів створення системи Compstat, комісар поліції міста

Нью-Йорк у 1994-1996 роках У. Бреттон, дана система фокусується на «бажаних результатах – менше злочинності і більше безпеки – і ми почали досягати історичного скорочення злочинності і покращення якості життя» [6, с. 261]. Таким чином, враховуючи міжнародний досвід функціонування відповідних систем та відповідні запити сьогодення, в Україні необхідно розробити власну систему оцінки ефективності діяльності ДБР, що безперечно буде позитивно впливати на напрямки удосконалення діяльності даної інституції.

По-третє, враховуючи те, що на сьогодні в Україні функціонує велика кількість правоохоронних органів, компетенція яких у більшій своїй мірі є «пограничною» особливо актуальним є розроблення системи взаємодії між ними. Декларативне визначення даного питання на рівні ст. 22 Закону України «Про Державне бюро розслідувань», не відповідає вимогам практики, що продукує виникнення ряду спорів, котрі виникають між правоохоронними інституціями, та є неприпустимими, на нашу думку. А.М. Авер'янов, слушно зазначає, що будь-яке дослідження, емпіричне чи теоретичне, починається з виявлення зв'язків об'єкта, форм його взаємодії з середовищем [7, с.112]. В Україні, ДБР у більшій своїй мірі взаємодіє із САП та НАБУ, разом із тим дана «взаємодія» носить у більшій своїй мірі конкурентний характер, що опосередковано, по-перше, недоліками законодавства, у контексті визначення компетенції відповідних суб'єктів, по-друге, відсутністю системи профільного навчання посадових та службових осіб даних інституцій, що було б спрямовано на розроблення системи партнерських, а не конкурентних відносин між вище зазначеними інституціями. Взаємодія між чільними суб'єктами публічного адміністрування, зокрема й між правоохоронними органами, повинно носити явно виражений суспільно-корисний та людиноцентристський характер, що опосередковано реалізацією даними суб'єктами правоохоронної функції, а також особливостями характеру правовідносин котрі виникають між ними. Таким чином, на наше переконання, актуальним залишається прийняття нової інструкції про взаємодію між правоохоронними органами. До прикладу, на сьогодні залишається чинною Інструкція про взаємодію правоохоронних органів у сфері боротьби з організованою злочинністю, прийнята ще 28 грудня 2012 року. Слід зазначити, що дана інструкція характеризується рядом недоліків, серед яких можна виокремити, по-перше, обмежене коло суб'єктів на які вона поширюється, по-друге, обмежену сферу протиправних діянь взаємодію у яких вона регулює. Таким чином, дана інструкція безумовно може бути взята за основу розроблення нової, котра б у більшій своїй мірі була б універсальною, та поширювалася б на правове забезпечення взаємодії широкого кола правоохоронних органів, у тому числі й ДБР. Окрім того, у межах діяльності ДБР повинна бути розроблена практика взаємодії із аналогічними міжнародними інституціями, адже це по-перше, буде сприяти ефективній реалізації даним суб'єктом своїх повноважень, у межах профільної діяльності з іноземним елементом, а, по-друге, наявність тісних зв'язків міжнародної співпраці може стати активним поштовхом для обміну міжнародним досвідом.

По-четверте, безумовно частиною адміністративно-правового статусу діяльності ДБР, є процедура добору та професійного навчання службових та посадових осіб даної інституції. Вітчизняне законодавство побудоване таким чином, що особа може зайняти посаду у ДБР у випадку відповідності її вимогам профільного закону, а також у разі проходження нею конкурсного відбору. Разом із тим, залишається відкритим питання постійного удосконалення службовими та посадовими особами ДБР своїх професійних навичок, адже рівень та форми злочинності постійно удосконалюються, що вимагає від суб'єктів правоохоронного сектору готовності до можливості відповідної протидії. Таким чином, на сьогодні актуальним залишається питання розроблення системи підвищення кваліфікації службовими та посадовими особами ДБР. До прикладу, у США ця система функціонує на одному із найвищих рівнів у світі. У даній країні діє Академія ФБР, котра й займається підвищенням рівня кваліфікації посадових та службових осіб правоохоронних органів США. Підвищення кваліфікації працівників ФБР у США зводиться не лише до слухання лекцій, адже більшу частину займають години практичної підготовки. Навчальна програма побудована таким чином, що слухачі опановують науки про керівництво та менеджмент, науки про людську поведінку, судові науки, правознавство, науки про комунікацію у правоохоронних та фізичну підготовку. Даний комплексний підхід до підвищення кваліфікації службових та посадових осіб ФБР у США, що є аналогом ДБР в Україні безумовно позитивно впливає на рівень їхньої професійної компетенції. У Польщі аналогом ДБР є Центральне антикорупційне бюро, система підготовки працівників якого включає й окремий рівень підвищення ними своєї професійної кваліфікації. Р. Гречанюк встановлює, що на навчання з підвищення кваліфікації направляють службовців, які обіймають посади, що вимагають додаткової професійної кваліфікації для набуття поглиблених знань і професійних навичок, необхідних для виконан-

ня завдань та службових повноважень, а також для отримання додаткових повноважень. Тематика цих навчань залежить від потреб окремих структурних підрозділів [8, с. 79]. При цьому у Польщі, так само, як і в США навчання є комплексним у контексті опанування службовими та посадовими особами відповідних інституцій ряду дисциплін, серед котрих чільне місце займає зокрема вогнева та фізична підготовка. На сьогодні, вважаємо, що законодавство України, необгрунтовано залишає поза увагою положення про рівень фізичної підготовки осіб, котрі займають посади у ДБР. Наявність особливої сфери реалізації відповідним суб'єктом своїх повноважень продукує необхідність забезпечення наявності у осіб, котрі займають посади у ньому належного рівня фізичної підготовки. Окрім того, на увагу заслуговує також і вогнева підготовка, зокрема наявність навичок поводження із зброєю. Таким чином, вражаємо за доцільне внести зміни до національного законодавства та передбачити ряд додаткових вимог до потенційних службовців ДБР. Окрім того, відповідні навички слід не лише показати у межах конкурсного відбору, але й підтримувати протягом усього періоду зайняття своєї посади у ДБР. Таким чином, на законодавчому рівні доречним видається запровадження механізму періодичної перевірки відповідності особи зайнятій нею посади.

Аналізуючи положення кадрового забезпечення діяльності ДБР, а також питання відповідної кваліфікації службових та посадових осіб даної інституції, доречним на наше переконання, видається сконцентрувати увагу й на певній прогалині у межах системи вищої юридичної освіти в Україні. Дана прогалина характеризується тим, що із створенням системи антикорупційних та спеціалізованих правоохоронних органів в Україні, не було створено відповідних навчальних програм, щоб забезпечували б підготовку кадрів до роботи в даних інституціях. Таким чином, відсутність відповідних навчальних дисциплін також негативно впливає на кадрове забезпечення спеціалізованих антикорупційних інституцій, та потребує удосконалення у найкоротшій перспективі, що може бути здійснене шляхом розроблення відповідних навчальних програм, а також розроблення відповідних профільних спеціалізацій.

По-п'яте, досліджуючи адміністративно-правове забезпечення діяльності ДБР, та відповідні засоби його забезпечення доречним видається охарактеризувати положення про імідж та ідеологію даної інституції. Відзначимо, що на сьогодні питання формування власної ідеології та іміджу правоохоронними органами залишається поза увагою доктрини та практики. Разом із тим, на наше переконання, власна ідеологія, може стати основою та ядром для реалізації відповідною інституцією своїх повноважень у контексті дотримання міжнародних стандартів діяльності правоохоронних інституцій. Правова ідеологія у межах юридичної доктрини розглядається, як доволі складне суспільне явище, що є своєрідною системою політичної інтерпретації, раціонального вираження й обґрунтування значущих для певного суб'єкта у цей історичний момент ціннісних властивостей, якостей, сторін, ознак правової реальності [9, с. 33]. Правова ідеологія правоохоронних органів повинна бути розроблена на основі людиноцентристських основ та відповідати міжнародним стандартам. Із створенням власної ідеології, поступово буде формуватися й позитивний імідж даної інституції в суспільстві, адже суб'єкти публічного адміністрування, зокрема й правоохоронні інституції, такі як ДБР мають взаємодіяти із суспільством на основі партнерських засад. Таким чином, можемо встановити, що формування власної правової ідеології та іміджу ДБР буде сприяти підвищенню його авторитету, як у межах державницького апарату, так і у межах суспільної взаємодії.

**Висновки:** Таким чином, проведені нами дослідження надає можливість сформулювати ряд узагальнень.

1. Засоби адміністративно-правового забезпечення діяльності ДБР були й залишаються мало дослідженими у межах правової доктрини. Разом із тим практичний аспект діяльності даної інституції, опосередковує необхідність здійснення пошуків у межах даної площини, та відповідного удосконалення останніх засобів.

2. Комплексний підхід до розгляду обраної проблематики надав змогу встановити, що на сьогодні удосконалення потребує: по-перше, нормативно-правова база, котра регулює діяльність ДБР, по-друге, механізм підзвітності ДБР громадськості, по-третє, система взаємодії правоохоронних інституцій між собою, по-четверте, система підготовки та підвищення кваліфікації посадових та службових осіб ДБР, по-п'яте, імідж та ідеологія ДБР.

3. Проведені дослідження надало можливість встановити, що пріоритетним у короткостроковій перспективі залишається необхідність розроблення ряду нормативно-правових актів, котрі здійснили б, по-перше, забезпечення регулювання діяльності ДБР у правовій площині, а по-друге, удосконалили б засоби адміністративно-правового забезпечення його діяльності.

Таким чином, підводячи загальний підсумок даному дослідженню можемо встановити, що питання засоби адміністративно-правового забезпечення діяльності ДБР потребує подальшого доктринального дослідження та вивчення.

**Список використаних джерел:**

1. Філософський словник ; за ред. В. І. Шинкарука. 2-ге вид., перероб і доп. К. : Голов. ред. УРЕ, 1986. 800 с.
2. Алексеев С. С. Правовые средства: постановка проблемы, понятие, классификация. *Советское государство и право*. 1987. № 6. С.12-19.
3. Цвік М.В. Загальна теорія держави і права : [підручник для студентів юридичних спеціальностей вищих навчальних закладів] / [М.В. Цвік, В.Д. Ткаченко, Л.Л. Богачова та ін.] ; за ред. М.В. Цвіка, В.Д. Ткаченка, О.В. Петришина. Харків : Право, 2002. 423 с.
4. Стратегічна програма діяльності Державного бюро розслідувань на 2017–2022 рр. URL: <https://dbr.gov.ua/strategic%20programa-dial%20sti>.
5. Жинкин С.А. Эффективность права: антропологическое и ценностное измерение : диссертация ... доктора юридических наук : 12.00.01. Краснодар, 2009. 401 с.
6. Bratton, William J. Police Performance Management in Practice: Taking COMPSTAT to the Next Level. William J. Bratton and Sean W. Malinowski. *Policing*. 2008. Volume 2. № 3. p. 259-265.
7. Аверьянов А.Н. Системное познание мира: Методологические проблемы. М., 1985. 212 с.
8. Гречанюк Р. Підготовка та матеріальне забезпечення службовців спеціального антикорупційного органу Республіки Польща. *Науковий часопис Національної академії прокуратури України*. 2015. № 1. С. 76–83.
9. Байниязов Р. С. Правосознание и российский правовой менталитет. *Правоведение*. 2000. № 2. С. 31–40.

УДК 342.93(477)

ЩАВИНСЬКА Ю. М.

**ПОНЯТТЯ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ РЕЄСТРАЦІЇ  
РЕЧОВИХ ПРАВ В УКРАЇНІ**

У статті сформовано поняття публічного адміністрування реєстрації речових прав в Україні. Доведено, що це адміністративна діяльність суб'єктів публічної адміністрації (у виключних випадках – оскарження судової діяльності) як форма реалізації публічної влади. Вона є зовнішнім виразом реалізації завдань публічно-сервісної функції держави. Державна реєстрація здійснюється з метою забезпечення прав та інтересів власників речових прав, шляхом їх державного обліку, посилення можливостей правового захисту та задоволення публічного інтересу суспільства.

**Ключові слова:** адміністративна діяльність, поняття, публічна влада, публічне адміністрування, публічний інтерес, реєстрація, речові права, суб'єкт публічної адміністрації.

В статье сформировано понятие публичного администрирования регистрации прав в Украине. Доказано, что это административная деятельность субъектов публичной администрации (в исключительных случаях обжалование судебной деятельности) как форма реализации публичной власти. Она является внешним выражением реализации задач публично-сервисной функции государства. Государственная регистрация осуществляется с целью обеспечения прав и интересов собственников прав, путем их государственного учета, усиления возможностей правовой защиты и удовлетворения публичного интереса общества.

**Ключевые слова:** административная деятельность, понятие, публичная власть, публичное администрирование, публичный интерес, регистрация, вещные права, субъект публичной администрации.